

všech notářských komor u ministerstva spravedlnosti přes jednomyslné usnesení o jednotném postupu, učiněné v předporadě těchto delegátů; nabádal proto k tomu, abychlom již nyní si zřídili podobnou stálou delegaci autonomně, stejně jako to učinili advokáti. Při tom vřele ocenil neúnavnou práci pres. Dra Čulíka ve všech směrech stavovské politiky, zejména též v myšlence a přípravě této stálé delegace, kteráž odpovídá i přání německých kolegů; taktéž vzpomněl záslužné činnosti jiných kolegů, zejména též z řad kandidátů notářství.

Referát vicepres. Dra Ponca se setkal se všeobecným porozuměním. Notář Řebík z Klatov a jiní účastníci uvedli výstižné ilustrace toho, jak v praxi se jeví ona »vyšší teoretická i praktická kvalifikace advokátů«, vynalezená pisatelem onoho nešťastného vyjádření. O návrhu na zřízení stálé delegace pak jednáno opětovně ve volných návrzích a usneseno sestaviti pracovní komisi k vypracování jednacího řádu pro tuto stálou delegaci. Členy této komise jednomyslně zvoleni osvědčení stavovští pracovníci pres. Dr. Čulík, vicepres. Dr. Ponca, člen komory notář Brábek a notáři Řebík a Dr. Franzl, a doporučeno přibrati ke spolupráci i funkcionáře z řad kandidátů, zejména Dra Fr. Janatku a V. Macase. Tato komise pověřena též přípravou vládního nařízení o depositních knihách a jednacího řádu pro správní výbory záručních fondů.

Výroční zpráva, jakož i následující pak zpráva pokladní a zpráva přehlízetelů účtů byly schváleny bez debaty a k návrhu revisorů byl pokladníkovi, notáři Janu Krajičkoví, projevem vřelý dík za vzorné vedení komorního hospodářství. K návrhu pokladníkovu usneseno ponechat komorní příspěvek na dosaždní výši 700 Kč ročně, splatných ve čtvrtletních stejných lhůtách předem, a přidělití příspěvek ze sanace rychnovské as 12.000 Kč připravovanému záručnímu fondu českému.

Ve volných návrzích apeloval notář Řebík, aby znovu byly podniknuty všechny kroky k cíli uzákonění přednostní úhrady odměny notáře jako soudního komisaře v konkursu a nároku notáře na odměnu ve sporech a exekucích, kteréž vede ve vlastní věci.

Před ukončením schůze poděkoval starosta spolku kandidátů notářství V. Macas prezidentu Dru Čulíkovi, notářské komoře i celému kolegiu za veškerou péči a práci, kterou notářská komora pražská věnuje celému stavu a žádal, aby notáři chránili si svůj dorost a nepřijímali za koncipienty příslušníky jiných stavů, zejména ne takové, kteří mají dlouhou cizí praxi. V poslední době stal se bohužel opět takový případ, a k zápisu do seznamu kandidátů byl ohlášen kandidát advokacie s více než devítiletou praxí advokátní, ale bez doktorátu a bez praktické zkoušky. Pres. Dr. Čulík uvítal tento apel, prohlásil, že komora zápis onoho kandidáta odmítla, že však týž si podal stížnost, o níž vrchní soud dosud nerozhodl. Připomněl dřívější usnesení notářské komory i sboru notářů, jimiž prohlášeno bylo za stavovskou povinnost nepřijímatí takové koncipienty, a nabádal, aby notáři ve vlastním zájmu tak nečinili.

Srdečným doslovem pres. Dr. Čulíka, jenž poděkoval všem spolupracovníkům i všem přítomným členům za účast, byla pak tato schůze ukončena. Dr. F. J.

K nové praxi s plnými mocemi při tabulárkách. K naší notčce týkající se tohoto předmětu dokládá notář Josef Čáp v Hořicích: § 77 knih. zák. nařizuje předložení plné moci v případech, kdy žádost podává někdo jménem druhého. Vzhledem k obsahu ustanovení §§ 78, 79, 80 leg. cit. je zřejmo, že se v § 77 jedná o osobu na zapisovaném právu neinteresanou.

Jsu-li na zapisovaném právu interesovány osoby A a B, musí neinteresaná osoba C předložiti plnou moc vystavenou buď osobou A neb B.

Jiný případ je, požádá-li notáře za podání a sepis žádosti osoba A neb osoba B. V tomto případě nežádá o knihovní úkon notář, nýbrž jedna z interesovaných stran, tedy strana k podání žádosti oprávněná, a jedná se jen o tu skutečnost, že tato oprávněná strana si nese-psala žádost sama vlastní rukou neb vlastním psacím strojem, nýbrž požádala o toto sepsání a podání k tomu oprávněného veřejného funkcionáře.

Tento případ jest řešen ustanovením § 5 not. ř., dle něhož jest notář povolán k sepisování žádostí k úřadům na požádání strany k žádosti oprávněné, kteréžto požádání dokumentuje svým signováním dle těchto zákonných ustanovení.

Sepisování žádostí k úřadům na požádání stran jest obsahem povolání notářova a musí býti notářem provedeno, aniž by notář od žádající strany směl vyžadovati plné moci a aniž by zákon k tomu plné moci vyžadoval (Ueber Verlangen, což znamená plnou moc).

Příklad: Osoba na zapisovaném právu neinteresaná zašle z ciziny notáři s požádáním za vklad zástavního práva listinu

ke vkladu způsobilou. Notář by se nespokojil tím, že byl dle § 5 not. ř. požádán o sepsání a podání žádosti stranou k tomu oprávněnou a nežádal by její jménem o příslušný vklad, nýbrž požadoval by podpis plné moci. Než budou splněny formalnosti spojené s podepsáním plné moci v cizině, bude hypotéka přetížena, a strana požadavčí za úkon osobu k takovému úkonu dle zákona povolanou vyjde se svými právy na prázdno. Soudím, že by soudy zákonem k tomu povolání uznaly právem, že takto jednající notář je povinen na prázdno vyšle straně náhradou bez ohledu na to, že finančním úřadům se jedná o znehodnocení kolku za 5 Kč.

Dělna práce, k níž hospodářské poměry dospěly směřuje k tomu, aby se každý jedinec mohl věnovati výhradně svému povolání, a aby provedení úkonů, jež sám neovládá neb beze škody na vlastním povolání prováděti nemůže, mohl svěřiti třetí osobě. Tyto intence jsou uskutečňovány ohledně sepisování a podávání žádostí veřejnými notáři ř. 5 not. ř.

Pokoutnictví ve velkém. Bohemia přinesla 24. dubna t. r. referát o případu, v němž sekretář německého svazu zemědělců v Krnově vyhotovil asi sto knihovních podání a listin, jednak pro členy strany, jednak pro jiné blízké osoby, při čemž v jednotlivých případech byly pro stranické účely vybírány příspěvky. Okresní soud v Opavě odsoudil ho pro pokoutnictví k pokutě 400 Kč nebo čtrnáctidennímu vězení, avšak krajský soud v Opavě na stížnost, podanou proti tomuto rozsudku Drem Traubem, onoho sekretáře zprostil. V důvodu se praví, že nyní jest známým zjevem, že různé svazy, spolky, jednoty a politické strany svým členům poskytují bezplatnou právní ochranu, a zejména vyhotovují jednoduše listiny a podání k soudům, a že tato právní ochrana jest často pohutkou ke vstupu do takových politických stran a pod. Zda a pokud lze tuto činnost, která zajisté znamená konkurenci advokátům a notářům, schvalovati, nepadá v tomto případě na váhu, ježto udání nebylo učiněno proti onomu svazu, nýbrž pouze proti jeho úředníku, jenž sám za svou činnost žádné odměny nedostával a jako zaměstnanec svazu musil vyhověti příkazu, zaměstnavatelem mu udělenému.

Toto rozhodnutí jest charakteristické pro vývoj dnešních poměrů a dokumentuje nejvíce naléhavou potřebu zákona, který by pokoutníkům, ať již z kteréhokoliv oboru, tuto činnost znemožnil. Dr. F. J.

Kolektivní ručení dle čl. V. osnovy zákona o kaucech, depositech, ručeních a zastupování veřejných notářů bylo předmětem porady v ministerstvu spravedlnosti dne 15. dubna t. r., kteráž byla pokračováním porady z 8. dubna t. r. (v referátu na str. 31 v dubnovém čísle). Za stav notářský zúčastnili se tohoto jednání toliko členové zvolené komise, totiž pres. Dr. Čulík, vicepres. Dr. Ponca, Dr. Fiedler, Macas a Dr. F. Janatka. Především bylo jednáno se zástupci ministerstva financí o osvobození depositních knih, zápisů do nich činěných a stvrzenek z nich vydávaných od kolků i poplatků, o osvobození záručního fondu od daní, poplatků i poplatkového ekvivalentu, o uznání příspěvků zaplacených do záručního fondu za srážkové položky při všeobecné dani výdělkové a o spolupůsobení finančních úřadů oznamováním potřebných berních dat. Positivního vyřešení těchto otázek však dosud docíleno nebylo, poněvadž referenti neměli příslušného zmocnění.

Po prohlášení vicepres. Dr. Ponca o jednomyslném usnesení delegátů všech komor a notářských spolků, učiněném na schůzi dne 7. dubna t. r., byl položen za základ jednání o kolektivním ručení elaborát pres. Dr. Čulíka, jenž po podrobném rozboru byl ovšem značně upraven, pozmeněn a doplněn mnohými ustanoveními, převzatými z ministerské osnovy. Po skončení debaty byl k žádosti našich zástupců ihned vyhotoven a rozdán hrubý nástin přijatých zásad, z něhož vyjímáme:

Záruční fond nebude toliko jeden, ústřední pro celou republiku, jak původně bylo ministerstvem spravedlnosti požadováno, nýbrž budou záruční fondy regionální, a to jeden vždy pro všechny notáře, ustanovené v obvodu téhož vrchního soudu.

Objektivní rozsah ručení ponechán v dříve přijatém znění, totiž zajištění náhrady škody, způsobené při správě depositů trestným činem veřejného notáře.

Záruční fondy jsou právníckými osobami a spravují je správní výbory, volené na dobu tří let delegáty komor obvodu příslušného vrchního soudu. Každé komoře přísluší tolik delegátů, kolik krajských soudů je v jejím obvodu. Správní výbory jsou pětičlenné, mohou se však samy rozšířiti kooptací v sedmičlenné. Jednací řád, jednotný pro všechny správní výbory, si tyto stanoví samy; podléhá schválení ministra spravedlnosti, jenž přísluší i vydati tento jednací řád autoritativně, kdyby správní výbory samy jednací řád nepředložily nebo kdyby řád jiní vypracovaný nebyl schválen.

Příspěvky do společného záručního fondu musí být stanoveny v takové výši, aby do doby pěti let činil záruční fond tolik, kolik činí jedna pětina kaucí všech notářů, k fondu tomu příslušejících. Klíč pro určení výše příspěvků členů komory stanoví ministr spravedlnosti po slyšení správních výborů záručních fondů. Výkazy nedoplatků na příspěvcích členů komor vystavené správním výborem a co do vykonatelnosti potvrzené předsedou správního výboru jsou vykonateli soudní exekucí.

Jakmile notář pro podezření, že se při správě depositu dopustil trestného činu, bude prozatímně suspendován, bude náměstek jemu ustanovený povinen odváděti celý čistý výnos notářství záručnímu fondu. Totéž platí, bude-li takový notář definitivně suspendován. Konkurs na místo takto uprázdněné může být vypsan podle rozhodnutí ministerstva spravedlnosti po slyšení správního výboru s podmínkou, že nově jmenovaný notář bude přispívat do záručního fondu poměrnou částkou čistého výtěžku, v konkursu ustanovenou.

Nárok na náhradu ze záručního fondu mají ti, kdo mají nárok na vydání deposita a nedosáhli jeho uspokojení ze jmění veřejného notáře a z jeho kauce ani po zakročení komorního výboru. Nároku na náhradu nemá ten, kdo svěřiv veřejnému notáři depositum nebo nakládání s ním, hrubou nedbalostí umožnil škodu z neoprávněného nakládání veřejného notáře depositem, zvláště jestliže svěřil veřejnému notáři depositum, aniž od něho si vyžádal úřední stvrzenku, předepsanou vládním nařízením, nebo jde-li o trestné činy veřejného notáře, jejichž předmětem jsou takové hodnoty, které mu strana svěřila, aby unikla svým právním závazkům, které má, ať podle veřejného ať podle soukromého práva. O žádosti za náhradu ze záručního fondu rozhoduje správní výbor. Jestliže správní výbor nároku na náhradu neuzná, odkáže stranu na požad práva. Nárok na náhradu pomíjí, nebyl-li uplatněn v době pěti let. Jinak platí obdobně ustanovení obč. zákona o promlčení.

Správní výbor uloží veřejnému notáři, aby nahradil záručnímu fondu částku za něho zaplacenou. Usnesení o tom je vykonatelné soudní exekucí. Osoby podpůrně ručící za notáře jsou v mezích tohoto ustanovení povinny nahraditi záručnímu fondu to, co bylo za veřejného notáře oprávněným zapláceno ze záručního fondu. O tom, kdy je záruční fond oprávněn odporovat právním jednáním, která se týkají jmění veřejného notáře povinného náhradou a osob za něho ručících, platí ustanovení odpůrcího řádu, vydaného zákonem ze dne 27. března 1931 č. 64 Sb. z. a n.

Správní výbor jest oprávněn uzavřítí za záruční fond pojistovací smlouvu proti škodám, způsobeným trestnými činy notářů. Smlouva ta musí být schválena ministrem spravedlnosti. Pojistné premie rozvrhne správní výbor podle zásad, které budou stanoveny podle obdobného klíče jako příspěvky do záručního fondu.

Každý notář je povinen platiti příspěvky do záručního fondu až do $\frac{1}{5}$ své notářské kauce. K dalším příspěvkům je nucen toliko v případě, že by jmění záručního fondu nestačilo k úhradě nastalých škod. Jakmile záruční fond přírůstky a pod. vzroste na $\frac{1}{4}$ kaucí všech notářů jeho obvodu, započne z přebytků vraceti příspěvky oněm, kteří zaplatili příspěvky nad $\frac{1}{5}$ své kauce; po uspokojení těchto nároků budou pak vraceny zaplacené příspěvky notářům resignovávším a dědicům notářů zemřelých, a to podle pořadí, kdy který notář přestal býti notářem. Jestliže bude záruční fond i po splnění těchto závazků převyšovati jednu čtvrtinu všech notářských záruk, může správní výbor upotřebiti přebytků pro podporu bývalých notářů a kandidátů notářství, nemajetných a výdělků neschopných, a vdov a sirotků po notářích a kandidátech notářství.

Na žádost záručního fondu může ministr spravedlnosti uložit jinému záručnímu fondu, aby v případě potřeby poskytl žádajícímu záručnímu fondu zápisnou, při čemž zároveň stanoví podmínky její splatnosti a jejího záručení.

Vedle propilování načrtnutých zásad zbývá ještě vyhotoviti vládní nařízení o vedení depositních knih a revisích, jakož i jednací řád pro správní výbory záručních fondů. Zástupci notářů připraví v těchto směrech své návrhy a předloží je ministru spravedlnosti.

Dr. F. J.

Kongres notářů. Předseda Národního sdružení notářů francouzských zaslal na presidenta notářské komory pražské pozvání pro čtyři notáře čl. k 41. kongresu notářů francouzských v Remesi na den 17.—19. června t. r. a na kongres notářů belgických v Bruselu na den 20.—22. června t. r.

Účastníkům povoluje se sleva 50% na drahách francouzských. Kdo by z kolegů chtěl se kongresu toho zúčastniti, může nahlédnouti v program a podmínky u notářské komory v Praze.

Upozorňujeme pp. kolegy na sedmý německý sněm právníků v Československu, který se bude konati 7.—10. června 1935 v Jablonci nad Nisou, a k němuž též notářská komora v Praze byla pozvána. Účast na tomto stavovském jednání doporučujeme, pořad jednání sdělíme na požádání.

Služební platy jednatelů-společníků společnosti s r. o. jsou při zvláštní dani výdělkové odčitatelný v plné výši, nikoliv jen do 30% ryziho zisku. Nález Nejvyššího správního soudu v Praze z 2./3. 1935 č. 6388/32.

V odvolání do předpisu zvláštní daně výdělkové za rok 1929 dbmáhala se stěžovatelka — společnost s r. o. —, aby odměny 52.000 Kč vyplacené vedoucím úředníkům a kteří jsou zároveň jednatelem a společníky stěžující si společnosti byly uznány za odčitatelnou položku v plné výši a nikoliv jen do výše 30% ryziho výtěžku, jak učinil úřad I. stolice.

Nařikáním rozhodnutím zamítl žalovaný úřad toto odvolání.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud:

Na sporu jest jedině právní otázka, sluší-li s uvedenými odměnami ve výši 52.000 Kč nakládati, při vyměření zvláštní daně výdělkové, jako s položkou režijní, odčitatelnou s hlediska § 76, odst. 2, a § 77, odst. 1, zák. o př. daních, či sluší-li je uznati podle § 79, odst. 1., list. h) téhož zákona za srážkovou položku, když stěžovatelka jest společností s r. o., jen do výše 30% ryziho výtěžku.

Jak patrně z nařikáného rozhodnutí, nepochyboval žalovaný úřad o správnosti údajů odvolání, že společníci a jednatele stěžující si společnosti jsou zároveň jako vedoucí úředníci firmy ve služebním poměru, upraveném v bodě 9. společenské smlouvy, a že jim z tohoto titulu přísluší mimo náhradu hotových výloh pevné platy, jež v roce pro uložení daně rozhodném činily 52.000 Kč; žalovaný úřad však vyslovil, že odměny jednatelů-společníků dlužno posuzovati bezvýjimečně podle striktního ustanovení § 79 lit. e) (recte h) zák. o př. da. a že lze tudíž uznati jejich odpočitatelnost, jsou-li ovšem splněny všechny podmínky uvedené pod č. 1 až 4 tohoto zákonného ustanovení — jen do výše 30% ryziho zisku podle § 79 lit. h) č. 5 zák. o př. d.

Je tedy žalovaný úřad toho právního názoru, že ustanovení § 79 lit. h) zák. o př. d. se vztahuje i na služební platy, které jednatele stěžující si společnosti, tedy societární orgánové, dostali v roce pro uložení daně rozhodném v výhradně ve vlastnosti z a m ě s t n a n ě u poplatného podniku.

Leč tento právní názor žalovaného úřadu je, jak také stížnost vytýká, mylný.

Nejvyšší správní soud vyslovil v nálezu ze dne 31. ledna 1934 č. 11439/33 Boh. F 6964, k jehož důvodům odkazuje podle § 44 jedn. ř., právní názor, na němž setrval i v daném případě, že totiž ustanovení § 79 lit. h) zák. o př. d. č. 76/1927 Sb. týká se — pokud jde o jiné podniky než spořitelny — odměn, které společností orgánové subjektů zvláštní daně výdělkové dostávají ve vlastnosti societárních orgánů příslušných společenských útvarů, nevztahuje se však na služební platy, které dostávají, — jsouce současně zaměstnanci podniku — výhradně v této své vlastnosti z a m ě s t n a n ě u poplatného podniku v důsledku svého z a m ě s t n a n ě k ě h o p o m ě r u, a že tyto částky tvoří režijní položku, odčitatelnou s hlediska §§ 76, odst. 2, a 77, odst. 1, zák. o př. d.

Bylo proto nařikávané rozhodnutí, vybudované na opačném mylném právním názoru, zrušiti, podle § 7 zák. o s. s.

Dr. K.

Z judikatury nejvyššího soudu. (Věci civilní.)

1. Smysl doslovu § 732. obč. zák.

že »vnuci z dosud žijících dětí nemají práva na dědicou posloupnost« jest ten, že děti z prvního stupně (synové a dcery zůstavitele) vyloučují jsou-li na živu, své vlastní descendenty ze zákonné posloupnosti do jmění jejich ascendentů, a to i tehdy, jsou-li nezpůsobilí děditi nebo vyloučeni zůstavitelem z dědictví, neb se zřekli dědictví aneb je odmítli. S názorem tím souhlasí i nauka (Krasnopoiskí, Erbrecht, str. 181, Stubenrauch I., str. 913, Pfaff-Hofmann II., str. 697, Krčmář, Právo dědicke, str. 56). — (Rozh. z 29./11. 1934 R I 1166/34, čís. 13981, sb. Vážný.)

2. Pozůstalostní soud není oprávněn zkoumati místopřisežné seznání jmění (§ 114 nesp. pat.) v tom směru, zda jest úplné, nýbrž má projednávatí jen o jmění, jak je uvedeno v seznamu a je odevzdati.

Podle § 29 nesp. řiz. jest pozůstalostní soud oprávněn, pak i spisy (výkazy a podání o projednání pozůstalosti) sepsané stranou nevyhovující, dáti je sepsati notářem. Podle § 114